

ligger i Administrationens Haand at fastsætte Taxterne, mod hans Villie skulde kunne tvinge Taxterne ned under de nu bestaaende 18 p. er altsaa en Gjennemsnitstaxt for alle tre Personklasser og er som saadan ingenlunde høiere end Statsbanernes eller Noget, hvorved Koncessions-søgeren skulde have sikret sig en Gevinst i Sammenligning med Statsbanerne. Det er en Reservation fra hans Side, for at man ikke skal tvinge ham ned under den bestaaende Gjennemsnitstaxt for Statsbanerne. Jeg tør ogsaa oplyse, at Statsbanernes Taxter, naar vi komme over til Kronestyret, da disse Taxter ikke gjerne maa være udrykte i altfor urimelige Tal, vilde blive en lille Smule høiere end de nuværende; naar Koncessionen kommer til virkelig Udførelse, vil altsaa den af Koncessionshaveren betingede Taxt være en Brøddel lavere end den, der da vil blive bestaaende paa Statsbanerne. Det er imidlertid en Differens, som jeg kun nævner; den vil ikke være af nogen Betydning som en Aggravation for Publikum. — Det ærede Medlem for Sørs Amts 3die Valgfreds (Lauher) skal jeg, da jeg dog nu omtaler Kommunikationsvesenet, give en Dplysning. Han nævnedes Landpostbudene som en særegen Klasse af Bestillingsmand, hvis Lønning der kunde være rimelig Grund til at forbedre, men jeg skal oplyse det ærede Thing om, at den Betaling, Landpostbudene faae, ikke er nogen Lønning. Det er en ligefrem kontraktmæssig Betaling efter en Overenskomst, der afsluttes med hvert enkelt Bud om at besøge den Budtjeneste og Ombæring, som han paatager sig. En Forhøielse af denne Lønning sfer jo af og til, men kun som Følge af, at Kontrakten forandres, naar enten den Route, den Bedkommende skal tilbagelægge, bliver længere, eller naar det oplyses, at Brevenes Antal stiger. Det forholder sig med Landpostbudene paa samme Maade som med Brevfamilierne, idet der er en for hvert enkelt Tilfælde truffen kontraktmæssig Overenskomst. Det vilde være et yderst vanskeligt Skridt, hvis Staten paa en Gang vilde sætte sin kontraktmæssige Betaling op paa samme Maade, som Lønningerne forhøies; derved kan der fornuftigvis ikke være Tale. Landpostbudene ere ikke saa bestedne, at de ikke stadig skulde stille For- dring om forhøiet Betaling, og naar der er Grund dertil, faae de den selvfølgerlig ogsaa. Overstiger deres Forlangende derimod det, hvorfor man kan faae en Anden til lige saa godt at besøge Tjenesten, maa Staten som enhver anden Kontrahent selvfølgerlig tage den, der for den billigste Betaling vil udføre Tjenesten paa en tilfredsstillende Maade. Dette er en Forpligtelse, som Postadministrationen har lige over for den finantsielle Interesse, som Postkassen har at varetage. Jeg skal dernæst gjøre en kort Bemærkning i Anledning af hvad der er blevet ytret angaaende Skytteforeningerne. Der blev nemlig sagt, at man først paa et meget sent Stadium havde bevilget en

Understøttelse til en af de Skytteforeninger, der ikke ere indordnede under Amts-Skytteforeningerne, men som danne frivillige Skytteforeninger, der leve udenfor disse større Samfund, som vi kalde Amtsskytteforeninger. Jeg skal i den Anledning oplyse, at jeg har undersøgt Sagen, og at der vistnok ikke kan være Tale om nogen anden Skytteforening end Bredsten. Jeg kan herom kun sige, at Ministeriet under samme Dato afgjorde Til- fældene til samtlige Skytteforeninger, og deriblandt Bredsten, saaledes at den ikke har faaet en anden, en senere eller en langsommere Behandling end nogen af de andre. Under 10de September afgif- der til den fælles Overbestyrelse Svar til samtlige de Foreninger, der havde faaet Understøttelse. — Naar et æret Medlem (Sagd) yttrede, at Stats- kassen havde stillet sig paa en noget reserveret og maasse noget knap Maade overfor Klitvæsenet, tror jeg at burde henlede Opmærksomheden paa, at Sta- tens Forhold i den Henseende er normeret ved Sand- slugtsloven. Efter denne Lov deltager Statskassen med en vis Brøddel i Udgifterne, og den Admini- stration for Klitvæsenet, der ligeledes er bleven vedtagen ved den nævnte Lov, gjør Overdrag over de Udgifter, der skulle medgaa. Det Beløb, som derefter falder paa Statskassen som dens Andel, er uvægerlig ubbetalt af denne, og det ses af Regnskaberne, at Beløbet, som dertil er bevilget af Rigsdagen, altid har kunnet tilstrække, saaledes at man i Reglen end ikke er naaet op til det Beløb, som paa Budgettet er kalkuleret. Der er saaledes utvivlsomt ikke viist nogen Tilbageholdenhed fra Statskassens Side i dette Spørgsmaal, og naar den Kommission, der nu undersøger Forhol- dene i disse Egne, er kommen til et Resultat om, hvad der overhovedet bør gjøres for at bevare Rystskræmningerne og for at modvirke Sandflugt og andre Kalamiteter, holder jeg mig forvisset om, at Rigsdagen ligesom Regjeringen vil gjøre Alt for at støtte denne Sag paa bedste Maade, uagtet jeg allerede nu tør henlede Opmærksomheden paa, at det vil blive meget betydelige Summer, hvormed der vil blive Tale, for at sikkre de Egne, hvorpaa jeg føler mig forvisset om, at det ærede Medlem tænkte, mod Vesterhavets Overgreb. Det tør slet ikke negtes, at det er en overordentlig betydelig Kalamitet, som der ligger for, og at det vil være af stor Vigtighed, at man i Tide træder meget energisk op for at søge at sikkre Bestyrtten op imod Thyborøn, Agger og der omkring imod de Befkadigelses, som nu ere begyndte, og som utvivlsomt ville grube om sig, hvis man ikke i Tide gjør Noget derimod. Der er, som sagt, nedsat en Kommission af Regjeringen i den An- ledning, og naar dens Arbejder kommer til at fore- liggende, vil der jo blive rig Anledning til at støtte denne utvivlsomt meget vigtige Sag. — Endnu kunde jeg ønske med et Par Ord at omtale den Arbejderkommission, som Regjeringen har fore- slaet. Det ærede Medlem, som jeg et Par